

Asia: VN/35463/2024

Lausuntopyyntö työryhmämietinnöstä ja hallituksen esitysluonnoksesta luottolaitosdirektiivin ja EMIR-direktiivin muutosdirektiivien täytäntöön panemiseksi

Työryhmän mietintö

Toimiluvan peruminen luottolaitoksen osalta, joka on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaa

-

Merkittävän omistusosuuden hankkiminen luottolaitoksesta

-

Yritysjärjestelyjen, merkittävien varojen tai velkojen luovutuksen sekä toisesta yrityksestä hankittavan merkittävän omistusosuuden hankinnan valvonta

Yritysjärjestelyt

Säännökset konsernien ja talletuspankkien yhteenliittymien sisäisiä sulautumisia koskevasta valvojan arviointimenettelystä olisi suositeltavaa kansallisen lisäsääntelyn välttämiseksi panna täytäntöön direktiivin sanamuodon mukaisesti (27 i artiklan 2 kohta) siten, että sisäisiin sulautumisiin ei sovelleta erityistä arviointimenettelyä.

Ehdotettu direktiivin mukainen ilmoitusmenettely ja valvojan nykyiset toimivaltuudet mahdollistavat sen, että valvoja voi arvioida toimilupaedellytysten säilymisen sulautumiseen osallisissa luottolaitoksissa ilman erityisiä säännöksiä siihen liittyvästä arviointimenettelystä. Korostamme nykyisen hallitusohjelman linjausta kansallisen lisäsääntelyn välttämisestä ja katsomme, että tällaiselle lisäsääntelylle ei ole riittäviä perusteita.

Tietojenvaihto toimivaltaisen valvontaviranomaisen ja veroviranomaisen välillä

-

Kryptovaroja koskevat uudet säännökset

-

Omistusyhteisöjen luvanvaraisuus

-

Sijoituspalveluyritysten luottolaitostoimilupa

-

Luottolaitoksen johtoa koskevat vaatimukset

Hallinto

Kiinnitämme huomiota 1. lakiesityksen (Laki Finanssivalvonnasta) 35 b §:n epäjohdonmukaisuuteen suhteessa lain muihin säännöksiin. Finanssivalvonnalla on lain yleissäännöksen nojalla velvollisuus valvoa, että luottolaitokset noudattavat niitä koskevaa sääntelyä, eikä laissa ole tarpeen direktiivin erityissäännöksestä huolimatta säätää yhden velvoitteen noudattamisesta erikseen. Asianomaisen substanssivelvoitteen (ehdotettu LLL 7:4b §) yhteydessä voidaan erikseen säätää seikoista, joihin valvojan on erityisesti kiinnitettävä huomiota säännöksen valvonnassa, kuten kohonnut rahanpesun tai terrorismin rahoittamisen riski. Lisäksi kiinnitämme huomiota siihen, että FivaL:n 22 §:ään sisältyy jo toimivaltuus henkilön kutsumisesta kuultavaksi, eikä siitä ole sen vuoksi tarpeen säätää erikseen. Ehdotamme tämän vuoksi mainitun pykälän poistamista lakiehdotuksesta ja ehdotetun LLL 7:4b §:n täydentämistä.

Kiinnitämme huomiota myös siihen, että EU-lainsäädännön hallintoelimiä koskevat vaatimukset, erityisesti Euroopan Pankkiviranomaisen yksityiskohtaiset ohjeet sisäisestä hallinnosta ja hallintoelinten jäsenten kelpoisuusvaatimuksista, on laadittu silmällä pitäen suurten kansainvälisten pankkien hallituksia, eivätkä ne sovellu suomalaisten valvottavien hallintoneuvostoihin, joiden tehtävät rajoittuvat käytännössä toimitusjohtajan nimittämiseen ja yhteenliittymien ja niiden jäsenluottolaitosten omistajaohjaukseen eivätkä rajoita hallituksen velvollisuutta valvoa keskusyhteisön eikä sen jäsenluottolaitosten toimivaa johtoa. Näiden valvottavien hallitukset siten käytännössä hoitavat kaikilta osin luottolaitosdirektiivissä tarkoitetun valvonnasta vastaavan hallintoelimen tehtäviä (management body in its supervisory function) siten, että hallintoneuvostoihin ei tule sovellettavaksi EU-tason yksityiskohtainen sääntely. Tämän vuoksi ehdotetaan, että hallintoneuvoston jäsenten kelpoisuusvaatimuksista säädettäisiin erikseen nykyistä lakia vastaavasti, jollei hallintoneuvostolle ole annettu merkittävässä määrin muita kuin ylimmän johdon nimittämiseen ja omistajaohjaukseen liittyviä tehtäviä.

Esitämme myös, että viittaukset compliance-toimintoon säilytetään nykyisen lain mukaisena (sääntelyn noudattamisesta vastaava toiminto) tai viittaus sisäisten toimintaperiaatteiden

valvontaan rajataan koskemaan sääntelyn noudattamiseen liittyviä toimintaperiaatteita, koska määritelmiin näiltä osin lisättäväksi ehdotettu sisäisten toimintaperiaatteiden valvonta ei sisälly compliance-toiminnon vakiintuneeseen tehtäväalueeseen ainakaan ehdotetun sanmuodon mukaisessa laajuudessa. FA:n käsityksen mukaan EBA:n sisäistä valvontaa koskevassa ohjeessa ei ole tarkoitettu laajentaa compliance-toiminnon vakiintunutta tehtäväaluetta, vaan sen tehtäviin ohjeessa sisällytetty sisäisten periaatteiden noudattamisen valvonta rajoittuu sääntelyn noudattamiseen liittyvien sisäisten toimintaperiaatteiden valvontaan eikä kaikkien sisäisten toimintaperiaatteiden, esimerkiksi liiketoiminnan ohjauksen tai brändinhallinnan, valvontaan.

Ehdotettu johdon kelpoisuuden ennakollinen arviointi ei sovellu tilanteeseen, jossa kriisintarkkailuviranomaisella on oikeus kriisintarkkailulainsäädännön nojalla erottaa luottolaitoksen ylin johto ja nimittää heidän tilalleen uudet henkilöt. Tämän vuoksi ehdotamme, että ehdotettua säännöstä johdon kelpoisuuden ennakollisesta valvonnasta ei sovelleta tällaiseen tilanteeseen.

Lisäksi esitämme ylimmän johdon määritelmää koskevien yksityiskohtaisten perustelujen tarkistamista liitteessä esitetyllä tavalla.

Pidämme lähtökohtaisesti ongelmallisena ulottaa mietinnön esitysluonnoksen mukaisesti liiketoiminnasta vastaavaa johtoa koskeva LLL:n sääntely koskemaan tiettyjä toimitusjohtajan välittömässä alaisuudessa toimivia henkilöitä. Tällöin luottolaitoslainsäädännössä säädettäisiin toisin kuin mitä Suomen osakeyhtiöoikeudessa on säädetty ja mikä on vakiintunut näkemys toimitusjohtajan vastuusta yhtiön operatiivisessa johdossa. Ehdotetuista säännöksistä johdon pätevyysvaatimuksista voi lisäksi lukea liiketoiminnasta vastaavaa johtoa käsiteltävän kokonaisuutena, vaikka perusteluissa toisaalla vahvistetaan, että toimitusjohtajan alaisuudessa olevaa toimivaa johtoa ei tule katsoa kollegiaaliseksi elimeksi, vaikka se olisi järjestäytynyt esimerkiksi johtoryhmäksi. Näkemyksemme mukaan luottolaitosdirektiivin muutokset olisivat olleet sovitettavissa suomalaisen osakeyhtiön toimielinten (hallitus ja toimitusjohtaja) sääntelykehykseen. Sääntelykokonaisuuksien epä johdonmukaisuus voi johtaa hankaliin tulkintaristiriitihin luottolaitos- ja yhteisö lainsäädännön välillä, mikä lisää epävarmuutta luottolaitoksen eri johtohenkilöiden tehtävistä ja vastuista. Tämä lisää luottolaitosten hallinnollista taakkaa ja kustannuksia esimerkiksi tarvittavien oikeudellisten selvitysten ja lausuntojen hankkimiseksi ja riittävän vastuuvakuutusturvan varmistamiseksi.

Sikäli kuin mietinnön pohjalta tulevassa hallituksen esityksessä pitäydytään pääosin nyt esitetyssä, pyydämme ottamaan huomioon jatkovalmistelussa seuraavat seikat.

Pidämme tärkeänä, että lain perusteluissa tuodaan selkeästi ilmi, että on luottolaitoksesta riippuvaista, onko sen ylimmässä johdossa toimitusjohtajan lisäksi muita henkilöitä, jotka tosiasiallisesti johtavat luottolaitosta siten, että näihin on perusteltua ulottaa liiketoiminnasta vastaavaa johtoa koskevaa LLL:n sääntelyä.

Esitysluonnoksen LLL 1 luvun 20 §:n perustelusta mietinnön sivun 93 kolmannen kappaleen viimeisestä virkkeestä saa käsityksen, että liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluvaan henkilöön, joka on myös hallituksen jäsen, ei sovellettaisi lainkaan lain hallitusta koskevia säännöksiä. Tähän tulisi tarvittaessa harkita tarkennusta.

LLL:n nykyisessä 7 luvun 2 §:n 3 momentissa todetaan, että hallituksen yhtenä tehtävänä on valvoa toimivan johdon toimintaa. Mikäli esitetty uusi toimivan johdon määritelmä hyväksytään, momentin mukainen tehtävä tulisi korjata koskemaan ehdotetun terminologian mukaisesti liiketoiminnasta vastaavan johdon toiminnan valvomista. Ehdotuksen tarkoituksena ei ole käsityksemme mukaan laajentaa hallituksen tehtäviä tässä suhteessa eikä tällainen organisaation hierarkiassa mahdollisesti kovin alaskin ulottuva valvontavastuu ole perusteltu tai käytännössä toimiva.

Pidämme tärkeänä, että lopullisessa esityksessä säilytetään nyt selkeästi kuvattu raja, että johdon kelpoisuusvaatimukset eivät ulotu toimivaan johtoon, vaikka ne voivat soveltua toimivaan johtoon kuuluviin avainhenkilöihin tällaisen aseman perusteella.

Esitysluonnoksen 7 luvun 4 §:n 1 momentissa edellytetään, että luottolaitoksen hallituksen jäsenen on toimittava tehtävässään riippumattomasti. Perustelujen mukaisesti termillä vaikutetaan tarkoitettavan ensisijaisesti riippumattomuutta päätöksenteossa suhteessa esimerkiksi luottolaitoksen johtoon ja muihin hallituksen jäseniin, eli ”independence of mind”. Listayhtiöitä koskevassa hallintokoodissa hallituksen jäsenen riippumattomuus viittaa vakiintuneesti sidoksiin yhtiöön tai osakkeenomistajiin, ja hallituksen jäsenellä on mahdollista listayhtiössä olla tällaisia sidoksia. Koska usea suomalainen luottolaitos on pörssilistattu, olisi selvyiden vuoksi tärkeä selvittää perusteluissa, miten luottolaitoksen hallituksen jäsenelle tässä asetettu riippumattomuuden vaatimus eroaa listayhtiöiden hallintokoodissa tarkoitettua riippumattomuudesta.

Esitysluonnoksen 7 luvun 4a §:n 2 momentissa säädetään liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluvien henkilöiden osaamisesta ja kokemuksesta kokonaisuutena. Esitysluonnoksessa tuodaan esiin, että käytännössä tähän henkilöpiiriin kuuluvat henkilöt ovat todennäköisesti osa luottolaitoksen johtoryhmää, eivät kuitenkaan välttämättä koko johtoryhmä. Suomen osakeyhtiölainsäädännössä ei tunneta tällaista toimitusjohtajan alaista toimielintä. Samoin perusteluissa toisaalla todetaan, että liiketoiminnasta vastaava johto ei olisi luonteeltaan kollegiaalinen toimielin, vaan se ainoastaan määritteli sen henkilöpiirin, joka liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluu. Ehdotettu 7 luvun 4a §:n 2 momentti ei siten täysin toimi suomalaisessa yhteisöläinsäädännössä. Näemme, että vastaava lopputulos saavutetaan, kun edellytetään, että luottolaitoksella on nykyisen 7 luvun 1 §:n 1 momentin mukainen hallinto- ja ohjausjärjestelmä, ja tällaisessa järjestelmässä liiketoiminnasta vastaavaan johtoon kuuluvien henkilöiden osaamiselle ja kokemukselle asetetaan yksilötason tehtäväkohtaiset vaatimukset, kuten on ehdotettu 7 luvun 4a §:n 2 momentin toisessa virkkeessä.

Esitysluonnoksen 7 luvun 4a §:n 3 momentin perusteluissa tulisi huolehtia, että luottolaitoksilla säilyy mahdollisuus nimittää sääntelyn kohteena oleviin rooleihin henkilöitä, jotka omaksuvat osan tarvittavasta osaamisesta, taidoista ja tiedoista vasta tehtävässä aloittamisen jälkeen esimerkiksi osana laajempaa perehdytyskokonaisuutta. Tällä turvataan sitä, että luottolaitosten johto voi edustaa monimuotoista ja monipuolista osaamista ja kokemusta.

Kestävyyteen liittyvät uudet säännökset

-

Luottolaitosten valvonta

Riskien hallinta - Sisäisen pääoman riittävyyden arviointi

Mietintöön sisältyvän esitysluonnoksen perusteluosiossa sivulla 111 todetaan, että luottolaitoslain (jatkossa LLL) 9 luvun 1 §:n 1 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös ESG-riskien huomioon ottamisesta omien varojen riittävyyttä arvioitaessa. Säännöksen mukaan luottolaitosten olisi otettava huomioon ESG-riskien kattaminen, kun ne arvioivat ja ylläpitävät omien varojen riittävyyttä riskien kattamiseksi. ESG-riskit olisi sen vuoksi sisällytettävä momentissa tarkoitettuihin strategioihin ja menettelytapoihin. ESG-riskien luonne ja taso olisi otettava huomioon lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä. Muutoksella pantaisiin täytäntöön luottolaitosdirektiivin 73 artiklan uusittu ensimmäisen kohta. Ehdotetun LLL 9 luvun uuden 17 a §:n perusteluissa todetaan luottolaitosdirektiivin uuden 87a artiklan 2 kohtaa vastaavasti, että pitkän aikavälin horisontin on oltava vähintään kymmenen vuotta.

ESG-riskien huomioon ottaminen keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä luottolaitoksen sisäisen pääoman riittävyyden arvioinnissa tulee olemaan luottolaitoksille erittäin haastavaa ja kallista. Aiemmin on ollut riittävää varata taloudellista pääomaa kaikkien taloudellisten riskien osalta yhden vuoden horisontilla. Säännöksen perusteluissa tulisi vähintäänkin todeta, ettei vaatimus ESG-riskien huomioon ottamisesta lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä koske EU:n vakavaraisuusasetuksen mukaisen minimipääomavaatimuksen laskemista.

Finanssivalvonnan valvontavaltuudet LLL 9 luvun 3a §:ssä tarkoitettuihin suunnitelmiin liittyen

Esitysluonnoksessa Finanssivalvonnan valvontavaltuuksia ehdotetaan laajennettavan koskemaan myös ESG-tekijöihin liittyvien riskien valvontaa lisäämällä LLL 11 luvun 10 §:n 1 momenttiin uusi 16 alakohta. Ehdotus valvontavaltuuksien laajentamisesta perustuu muutetun luottolaitosdirektiivin 104 artiklaan (ks. mietinnön esitysluonnos s. 26 ja 133-134).

Ehdotetun säännöksen mukaan Finanssivalvonnalla olisi valtuus ”vaatia luottolaitosta vähentämään riskejä, jotka aiheutuvat lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä ympäristöön, yhteiskuntaan ja hyvään hallintotapaan liittyvistä tekijöistä, mukauttamalla niiden liiketoimintastrategioita, hallintoa ja riskienhallintaa tai toimeenpanemalla 9 luvun 3 a §:ssä tarkoitettuihin suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia”.

Sanamuodon mukaisesti tulkittuna Finanssivalvonnan valvontavaltuudet kattaisivat näin ollen sekä valtuuden vaatia luottolaitoksia vähentämään riskejään liiketoimintastrategioita, hallintoa ja riskienhallintaa mukauttamalla, mutta myös valtuuden vaatia luottolaitoksia toimeenpanemaan 9 luvun 3 a §:ssä tarkoitettuihin suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia, mikä menee direktiivin vaatimuksia pidemmälle.

Katsomme, ettei ehdotetun säännöksen sanamuoto vastaa sisällöltään muutetun luottolaitosdirektiivin 104 artiklan (suomenkielisen version) säännöstä, jonka mukaan valvontaviranomaisilla tulee olla valtuus (alleviivaus tässä) ”vaatia vahvistamaan [...] suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia”. Katsomme myös, että muutetun luottolaitosdirektiivin eri kieliversiot eroavat toisistaan, mitä tulee 104 artiklassa säädettyjen valvontavaltuuksien sisältöön. Direktiivin englanninkielisessä versiossa todetaan suunnitelmiin liittyvien valvontavaltuuksien osalta ”for which a reinforcement of the targets, measures, and actions included in their plans to be prepared in accordance with Article 76(2) could be requested”, eli valvontaviranomaisella tulisi olla valtuus kehottaa luottolaitosta vahvistamaan suunnitelmiin sisältyviä tavoitteita, toimenpiteitä ja toimia.

Toteamme edelleen, että ehdotettu sanamuoto laajentaisi kansallisesti Finanssivalvonnan valtuuksia suhteessa direktiivin sanamuotoihin ja on näin ollen seuraavien Orpon hallitusohjelman kohtien vastainen: ”Vältetään EU-lainsäädännön toimeenpanon yhteydessä kansallista lisäsääntelyä” ja ”Kansallinen lisäsääntely EU:sta tulevan rahoitusmarkkinasääntelyn päälle minimoidaan”.

Yllä todetun perusteella katsomme, että ehdotettu LLL 11 luvun 10 §:n 1 momentin 16 alakohdan säännös tulisi yhdenmukaistaa direktiivin englanninkielisen version 104 artiklan säännöksen kanssa, laajentamatta Finanssivalvonnan valvontavaltuuksia kansallisesti, huomioiden hallitusohjelman tavoite kansallisen lisäsääntelyn välttämisestä.

EU:n vakavaraisuusasetukseen perustuvan kansallisen liikkumavaran käyttäminen (artikla 465)

- **Lausunnonantajia pyydetään lausumaan erityisesti option käyttämisen tai käyttämättä jättämisen vaikutuksista**

Viittaamme sähköpostitse toimittamaamme lausuntoon.

Lisäpääomavaatimukset

Viittaamme sähköpostitse toimittamaamme lausuntoon.

Hallinnolliset seuraamukset ja uhkasakko

Uhkasakkoa koskevat säännökset

Ehdotus valvontavaltuuksia koskevan LLL 22 luvun muutetuksi 2 §:ksi sisältää uudet uhkasakkoa koskevat säännökset, joilla pannaan täytäntöön luottolaitosdirektiivin 65, 66 ja 67 artikkelit osittain. Ehdotuksessa LLL 22 luvun 2 §:n 1 momentiksi sivulla 245 ja sen perusteluissa sivulla 155 todetaan, että tietyissä uusitun, luottolaitosdirektiiviin perustuvan LLL 22 luvun 2 §:n 2 momentin mukaisissa tilanteissa uhkasakko asetettaisiin tämän pykälän eikä Finanssivalvonnasta annetun lain 33 a §:n mukaan. Finanssivalvonta ei voisi enää asettaa uhkasakkoa Finanssivalvonnasta annetun lain (FivaL) 33 a §:n perusteella 2 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa, vaan Finanssivalvonnalla olisi ainoastaan toimivalta tämän pykälän mukaisesti. Tämä periaate on tärkeä muun muassa viranomaisten toimivallan läpinäkyvyyden ja tarkkarajaisuuden sekä Suomen oikeusjärjestyksessä yleisesti noudatettavan kaksoisrangaistavuuden kiellon näkökulmasta.

Edellä mainittuun liittyen kiinnitämme huomiota siihen, että Euroopan keskuspankin (EKP) valvonnassa oleviin luottolaitoksiin soveltuu myös Neuvoston asetus (EY) 2432/98 Euroopan keskuspankin valtuuksista määrätä seuraamuksista. Mainitun asetuksen 2 ja 4a artiklojen mukaisesti EKP:lla on oikeus määrätä uhkasakkoja EKP:n päätösten ja määräysten rikkomisesta. EU-säädöksenä mainittu asetus on ensisijainen suhteessa kansalliseen lakiin. Vastaavalla tavalla ja samoista syistä, kuin FivaL 33 a §:n mukaista uhkasakkoa ei jatkossa voi enää asettaa tilanteissa, joissa uusitun LLL 22 luvun 2 § soveltuu, ei myöskään LLL 22 luvun 2 §:n tai FivaL 33 a §:n mukaista uhkasakkoa pitäisi voida asettaa tilanteissa, joissa Neuvoston asetus (EY) 2432/98 soveltuu. Tämä tulisi lisätä LLL 22 luvun 2 §:ään ja FivaL 33 a §:ään sekä niiden perusteluihin. Korostamme, että direktiivin 70.3 artiklassa edellytetty mahdollisuus kumuloida samasta teosta tai laiminlyönnistä asetettuja seuraamuksia tarkoittaa ainoastaan mahdollisuutta asettaa hallinnollisia seuraamuksia (artiklakohdassa säädetyin edellytyksin) mahdollisista rikosoikeudellisista seuraamuksista riippumatta.

Uhkasakkosääntelyn vaikutusten ja oikeasuhtaisuuden arvioimiseksi olisi tärkeää, että hallituksen esityksen perusteluissa selvennettäisiin myös, kuinka meneteltäisiin päävelvoitteiden erottelussa toisistaan itsenäisiksi, ja siten on myös kysymys siitä, voitaisiinko päävelvoitteita erottelemalla asettaa samanaikaisesti lukuisia uhkasakkoja, mikä voisi aiheuttaa enimmäismääräsääntelyn tavoitteiden liudentumisen.

Uhkasakkosäätelyä koskevassa perusteluosiossa tulisi todeta, että uhkasakon asettamisen edellytyksenä on päävelvoitteen lainvoimaisuus. Tätä voidaan pitää välttämättömänä uhkasakkosäätelyä tasapainottavana elementtinä, kun huomioidaan erityisesti luonnolliselle henkilölle asetettavan uhkasakon maksimimäärät ja suomalaisen finanssialan toimihenkilöiden keskimääräinen ansiotaso.

Oikeusvarmuuden ja lainsäädännön tosiasiallisten vaikutusten läpinäkyvyyden vuoksi olisi tärkeää, että hallituksen esityksessä täsmennettäisiin, mihin luonnollisiin henkilöihin ehdotettu uhkasakon asettamismahdollisuus soveltuu. Kiinnitämme tältä osin huomiota muutospäätöksiin 32. johdantolauseeseen, jossa soveltamisen kohdejoukko on täsmennetty siten, että sillä tarkoitetaan ylintä ja toimivaa johtoa ja avainhenkilöitä, henkilöitä, joilla on olennainen vaikutus luottolaitoksen riskiasemaan (material risk takers), sekä muita henkilöitä, joiden on tunnistettu olevan vastuussa yksittäisen säännöksen rikkomisesta. Lisäksi johdantolauseessa edellytetään, että siinä mainitut seikat otetaan huomioon uhkasakon määrässä niin, ettei se muodostu uhkasakon kohteena olevan henkilön kannalta kohtuuttomaksi. Vastaava periaate soveltuu nykyisin hallinnollisiin seuraamuksiin FivaL:n 41 §:n 2 momentin nojalla ja se on tarpeen lisätä uhkasakkoa koskeviin säännöksiin.

Kiinnitämme myös huomiota siihen, että LLL 22 luvun 1 §:n säännös kielto- ja oikaisupäätöksestä on sisällöllisesti päällekkäinen FivaL:n 33 §:ssä olevan vastaavan yleissäännöksen kanssa ja tulisi kumota lain selkeyttämiseksi.

Kolmannen maan luottolaitosten sivuliikkeet

-

EMIR

-

Muut huomiot työryhmän mietinnöstä

FA on toimittanut lausunnon kokonaisuudessaan mukaanlukien säädöskohtaiset ehdotukset ja niiden perustelut sähköpostitse kirjaamoon. Lausuntopalveluun on tuotu tietoteknisistä syistä vain FA:n lausunnon yleiset kannat.

FA:n lausuu, että

- hallituksen esitys tulisi tietyiltä osin antaa työryhmämietinnössä esitetystä poiketen siten kuin mietintöön liitettyssä eriävässä mielipiteessä on esitetty.
- mietinnössä esitettyjä säädöksiä ja niiden perusteluita tulisi tarkentaa tässä lausunnossa tarkemmin esitetyillä tavoilla.

Yleistä

FA kiittää mahdollisuudesta lausua luottolaitosdirektiivin muutosdirektiivin (CRD 6) täytäntöönpanoa koskevasta työryhmämietinnöstä.

FA korostaa nykyisen hallituksen poliittisia linjauksia kansallisen lisäsääntelyn välttämisestä ja tarpeettoman sääntelyn purkamisesta. Pääministeri Orpon hallitusohjelman mukaan: ”Vältetään EU-lainsäädännön toimeenpanon yhteydessä kansallista lisäsääntelyä” ja ”Kansallinen lisäsääntely EU:sta tulevan rahoitusmarkkinasääntelyn päälle minimoidaan”. Siltä osin kuin kansallista lisäsääntelyä mahdollisesti esitetään, FA pitää tärkeänä, että tämä perustellaan erityisen selkeästi.

FA pitää tärkeänä yleisen oikeusvarmuuden kannalta, että lainsäädäntö ja sen perustelut ovat selkeitä ja johdonmukaisia lain yhdenmukaisen soveltamisen ja soveltamiskäytännön ennakoitavuuden varmistamiseksi.

Erityisesti näistä syistä FA esittää alla mainittuja muutoksia ehdotettuihin säännöksiin ja niiden perusteluihin.

Tässä lausunnossa esille tuotujen ehdotusten lisäksi FA kannattaa FA:n edustajan työryhmämietintöön antamassa eriävässä mielipiteessä esittämiä ehdotuksia olla poistamatta niin kutsutun järjestelmäriskipuskurin enimmäisrajaa, tarkoittaa näiden päätösten perusteluvelvoitteita ja ottamalla asuntoluottojen riskipainolattiaa koskeva kansallinen optio käyttöön. Näitä ehdotuksia ja niiden perusteluja ei tässä lausunnossa toisteta, vaan viitataan siihen, mitä eriävässä mielipiteessä on esitetty. FA korostaa tältä osin erityisesti sitä, että asuntoluottojen riskipainolattiaa koskevan kansallisen option käyttämättä jättämistä ei mietinnössä perustella tarpeella turvata talouden vakautta tai muutenkaan julkista intressiä, vaan se on puhtaasti kansallinen valinta, joka kiristäisi sääntelyä ja siten olisi vastoin hallitusohjelman linjauksia ja eduskunnan aikoinaan direktiivineuvotteluihin asettamia neuvottelutavoitteita.

Palkitseminen

Kiinnitämme huomiota siihen, että palkitsemista koskevat direktiivin artikkelit on voimassa olevassa laissa pantu täytäntöön osittain direktiiviä laajemmin (LLL 8:1 ja 6 §). Esitämme, että kansallisen lisäsääntelyn välttämiseksi palkitsemista koskevat säännökset saatetaan tässä yhteydessä direktiivin mukaisiksi.

Virkatyönä valmisteltu hallituksen esitys

Virkamiehiä ja hallintoelimen jäseniä koskeva karenssi

-

Valvontaviranomaisen toiminnallinen riippumattomuus (8, 9 ja 11 §)

-

Eturistiriitailmoitus (16 §) ja sisäpiiri-ilmoitus (16 a§)

-

Kaupankäynnin rajoitukset (16 b §)

-

Hallinnolliset seuraamukset

-

Muut huomiot virkatyönä valmistellusta hallituksen esityksestä

-

Salmi Olli
Finanssiala ry